[illegible]

ப்ரம்மவித்தியா

சார்வரி௵ மாசி மீ 8 உ

யோகபலப் பிரதர்சினி

(முன்தொடர்ச்சி.)

அதில், அப்பி[illegible]ாஸமென்பது யாது? அந்த ஸ்திதியில் முயலுவதே அப்பியாஸமாம். ஸ்திதியாவது யாது? ஆன்மாவைக் காணுவதேயாம். அதில் முயற்சியாவது யாது? நியமம், ஆஸனம் முதலியவைபே. இதுதானப்பியாஸமோ? ஆம்! ஆம்!! வைராக்கியமென்பது யாது? இவ்வுலகிலும், ஸ்வர்க்கம் முதலிய பரலோகங்களிலுமுள்ள, சந்தனம், பூமாலை, மாதர்மணி முதலிய விஷயங்களை விட்டொழிப்பதேயாம். இந்த அப்பியாஸத்திற்கும், வைராக்கியத்திற்கும் யாது பயன்? கூறப்பட்டது. எங்ஙனம்? அதை யடக்குவதென. எதை யடக்குவது? சித்தவிருத்தியை. அசனுலுண்டாவது யாது? சூத்திரத்திற் குறித்தவாறு ஸ்வரூபத்தில் அவஸ்தானமே. ஸ்வரூபமென்பது யாது? தனதுரூபமே. தான் என்பது யாது? உபாதிகளற்ற சைதன்னியமே. அதன் ரூபம் யாது? ஆனந்தபனுபவிப்பதேயாம். அதில் அவஸ்தானமென்பது யாது? அதிலேயே நிட்டை பெருதல். ஆகவே என்ன ஏற்பட்டது? தனது ஆன்மசொரூபத்திலேயே நிட்டை பெருதலென்றுணர்க. இவ்வாருக யோகம்பயனுடையதேயாயினும், ஞானம்போல காரிய காரியாகாதென்றல்லவோ வியாஸபகவான்— "இதனுல் 'யோகந்தள்ளப்பட்டது" என ப்ரமசூத்திரத்தில் நி[illegible]த்தார் என ஆசங்கிக்கார்கள். பூர்வகாண்டோ[illegible]ாண்டங்களில் நிரூபிக்கப்படும் கர்ம காண்டம், [illegible]ஞானகாண்ட மிவற்றின் கண்ணும் ஸ்மிருதிகளிலும் யோகமானது வெகுவா[illegible]ப்க்கொண்டாடப்படுகின்றது. வேதவியாஸபகவானு புராணங்களில் விசித்திரமான கதைகளால் யோகத்தைக் கொண்டாடினர். கன்மங்கள் தோறும் 'ஆசமனம் செய்து, பிராணுயாமம் செய்து, என்று ஹடயோகத்தி லடங்கின பிராணுயாமம் காமதினங்கமாகக் கூறப்படுகிறது. ஆகையால் பிராணுயாமமறியாதவனுக்குக் கன்மத்தி லதிகாரமில்லை யென ஸ்பஷ்ட

[illegible]

மாகிறது. ஆகல்பற்றி வியாச பகவான் கூறினது முற்றும் விபரீதமாகாது. அவர் வசனத்திற்குப் பொருளைப் பின்னுரைப்பாம். பக்தி, ஞானம், வைராக்கியம் முதலியவை சாதிக்க ஸமாதியே முக்கிய சாதனமாதல பற்றி அதற்கு ஏதுவான ஹட யோகத்தை நிஷேதிப்பது நியாயமன்றே. யோகமின்றியே சமம, தமமமுதலியவை உணடாகுமாயின் சற்குரு வுபதேசமின்றியே ஞானமு முணடாகும். இங்ஙனம் விசாரிப்பின் 'இதனல் யோகந்தபள்ளப்பட்டதெ' ன்ற வியாஸபகவானுடைய வசனத்திற்கு மெய்ப்பொருள் புலப்படும். "ஹடயோகம் முதலியவற்றால் அணிமாதி ஐசுவரியங்களே சாதிக்கக்கூடியது, அவை தானதற்தப் பயன், ஆகவே ஆன்மவிசாரத்திற்குப் பிரதிபந்தங்களான அவ்வைசுவரியங்களால் விசித்திரங்களான பற்பல விஷயங்களி விழுக்கப்பட்ட மனிதன் எப்பொழுதும நலலறிவு பெறமாட்டான்" என பாமரர் சிலர் நினைக்கவுங்கூடும். இங்ஙனம் சீக்கிரம் நசிக்கக்கூடிய பயனை விரும்பியோகாப்பியாஸம் செய்யப் புகுமதிகாரிக்கு யோகங்கூடாதென நிஷேதிக்கப்பட்டதேயன்றி மமுக்ஷுக்கள் ஸமாதி முதலிய மோக்ஷஸாதனந் திடப்படும் பொருட்டு சித்தத்தை ஒருவழிப்படுத்தும யோகத்தை அப்பியசிக்கக்கூடாதென மறுக்கவில்லையே. அங்ஙனமாயின், சகல வேதங்களும, வேதாந்தங்களும், ஸ்மிருதிகளும், புராணங்களும, ஆப்தர் மெய்மொழியு மன்றோ பொய்யாய்விடும். வியாஸபகவான் ஒரே சூத்திரத்தால் யோக சாத்திரமனைத்தையு மிகழ்ந்தாரெனக் கூறுவது நியாயமேயன்று. அன்றியும் அந்த ப்ரம்மசூத்திரத்தில் யோகத்தை நிஷேதித்தது போலவே ஸாங்கியமும் நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதை எங்கும் சேர்க்கின், "குற்றமற்றவனே! கேளாய் இவ்வுலகில் இருவகையான நிட்டை என்னால் முன்னரே கூறப்பட்டுள்ளது. ஸாங்கியர்களுக்கு ஞான யோகத்தாலும், யோகிகளுக்குக் கன்மயோகத்தாலும்" என்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் கூறியது மன்றோ இகழப்பட்டதாய் விடும். ஆகையால் முற்றிலும் யோகத்தையே அடியோடு தூஷித்துத் தள்ளுவது நியாயமே அன்று. இங்ஙனம் குறித்த பிரகாரம் யோகமவசியம் செய்ய வேண்டியது தானென நிரூபித்தும் 'மிகப் பிரயாஸப்பட்டு யோகத்தைஸாதித்தசாலுண்டாகும் பயன் யாது என வாதம்புரியும் மாந்தர்களுக்கு யோகிகள் சமாதியில அனுபவிக்குமானந்தத்தை நிரூபிப்பாம். "எதையடைந்தவன் வேறொன்றையு மதிகலாபமாக நினைக்கிறதில்லையோ? எதில நிற்பவன் அளவிலடங்காத் துக்கம் நேரிடினும அதனல் சற்றேனு விகாரமடைவிக்கப்படுகிறதில்லையோ?" என்று பகவான் கூறியதால், யோகத்தால் துன்பமனைத்தும் நீங்குவதுடன் பரமேசனது சொரூபப்பிராப்தியுண்டாகுமென்றேற்பட்டது. அங்

[illegible]

ஞனமேஞானவாஸிட்டத்தில், கசோபாக்கியானத்திலுபபிருங்கணஞ் செய்யப்படுகின்றது,— "கசனென்பவர் ஒரு சமயமசமாதியினின்றெழுந்து மனக்களிப்புடன், தழுதழுத்த வார்த்தையாய் பின் வருமாறு கூறினர்· யானென்ன செய்வேன், எங்கு செல்லுவேன். எதை எடுப்பேன், எதை விடுப்பேன், பிரளயகாலத்தில் எங்கும ஜலஞ்சூழுவதுபோல ஆன்மாவால் ஜகமனைத்தும் சூழப்பட்டிருக்கின்றதே. தேகத்தினுட் புறத்தும் வெளிப்புறத்தும், கீழும் மேலும் சகல திசைகளிலும் எங்கு மான்மாவே காணப்படுகிறான். இங்குமங்கு மெங்கு பார்த்தாலு மான்ம மயமாகவே தோன்றுகிறது. அனுத்துமாவான ஜகம தோன்றவில்லை. நானில்லாத இடமுமில்லை; என்னிடத்தில்லாத தொன்றுமில்லை. வேறெதை விரும்புவேன். எல்லாம் ஸம்வின்மயமாயிருக்கின்றன. எல்லை கடந்த ஆன்ம மயமான கடலின் நுரை போலிருக்கின்றன மலைகள். சித்தாகிற ஆதித்தனுடைய தேஜஸ்ஸில் கான நீர்போல் ஜகமனைத்தும காணப்படுகின்றது" என்று. இந்த சரித்திரத்தால் யோகத்தின் பயனை யறிந்தால், சாத்திரங்கற்றோரெவ்வளவு? தத்துவ முணர்ந்த வரெம்மட்டும்? கன்ம நிட்டை பெற்றவர் யாவர்? அவதூதர் யாவர்? மஹாத்துமாக்களெனப்படும் ரிஷிகள் தேவர் முதலியோர் யோகியை விட அதிகானந்தம் பெற்றவர்களா? இல்லை. இல்லை! அன்றியும் பண்டிதர்காள்! சற்றுகவனியுங்கள். மற்றோர்கதையுமுண்டு. சிகித்துவஜனென்ற வோரரசன் மூன்று வருடம் சமாதி நிஷ்டனாகவிருந்தான். அவன் அரசாக்ஷியை விட்டுக் கானகஞ்சென்று அங்கு யோகநிஷ்டை பெற்றான் அவனது இல்லாளாகிய சூடாலையென்பவன் அவனையெங்குந்தேடிக் கொண்டு ஓர் காட்டில் ஸமாதியிலிருக்குமவனைக் கண்டாள். சிங்கநாதம் போன்ற உரத்தசத்த மிட்டுமவன் ஸமாதியை விட்டெழாமலிருந்தான். உண்மையிலோ அவன் ஸமாதியிலிருப்பவனன்று. பிறகு அமமாதர்மணியுமவனைக் கையாலிழுத்தசைத்தும் தனதிஷ்டத்தை அடையாமல். அவ்வனத்திலுள்ள யோகிகளின்றிருவடி பணிந்து பிரார்த்திக்கவே அவர்களுங் கருணை கூர்ந்து கள்ளச்சமாதியை விட்டெழுப்பப்பட்டவனுய் அவ்வேந்தனும் மனையாளுடன் தனது ராஜ்யமேகினன். பாருங்கள்! 'பாமபின் கால் பாம்புக்கே தெரியும்' என்ற நியாயம்போல் யோகிகள் தான் யோகியின் மனதையும் நிலையையுமறிவார்களென்றிக் கதையாலேற் படுகின்றது. புராணங்களில் மற்றோர்கதையுங் கூறப்படுகிறது. அதாவது:— ஸாத்துவத சிகாமணியான அஸுரச்சக்கிரவர்த்தி ப்ரஹ்லாத ரென்றொருவரிருந்தார். அவர் நார

[illegible]

[illegible]

[illegible]

தமகா முனிவாது மலரடி ஸேவையால் கர்ப்பத்திலேயே ஞானம் பெற்று ஜனனம் வரை இடைவிடாது பகவானைத் தியானித்து பிறந்தவுடன் தன்றந்தையால் செய்யப்பட்ட உபத்திரவங்களைத் தையுத் தேகாபிமானத்தை யொழித்துப பொருத்துக்கொண்டு பகவானுடைய அனுக்கிரகம் பெற்ருரென நிரூபிக்கும் பிரகரணத்தில்கானசஞ்சென்ற அவரது சமாதி கூறப்பட்ட விதம்பின் வருமாறு காண்க. "போர்விரனைக் கொல்லுந் திரமையுள்ள பிரஹ்லாதர் இங்ஙனம் தியானஞ் செய்துகொண்டே பேரானந்தத்தை விளைவிக்கும் நிர்விகல்ப ஸமாதி யடைந்தார். அவர் அச்சமாதியிருக்கும் பொழுது சித்திரத்தி லெழுதிய பதுமைபோலவே விளங்கினர். இங்ஙனம் ஐயாயிரம் வருடம் ஒரே நிட்டையாயிருந்தார். உடனே திருமாலும் 'மகாத்துமாவே! அப்பா!! விழித்துக்கொள்' என்ருர் உடனே பாஞ்சஜன்ய மென்ற சங்கத்தையும் திசைகடோறும் பரவும்படியான சத்தமுண்டாகும்படி துவானம் செய்தார். அச்சத்தத்தால் அமமஹாத்துமா ப்ரஹ்லாதர் மெள்ள மெள்ள விழித்துக் கொண்டார்" என. இங்ஙனமே அனேகர் ஹவ்யம் முதலிய கிரியைகளை விட்டொழித்து ஸமாதி சுகத்தையே அநுபவித்தார்களென்பது எங்கும் பிரசித்தமே.

இன்னும் வரும்.

புஸ்தக பரிசீலனம்.

பண்டிர் மணியான ஸ்ரீ. தர்ம்மாபட்டரவர்களாவியற்றப்பட்ட 'ப்ரம்மசூத்திர குரு விருத்தி' என்ற வேறு பெயருடைய 'ப்ரம்மா மிருதவர்ஷிணி' என்றபுத்தகரத்தினம் சற்சம்பிரதாய மோங்கிலளா வேண்டுமென ஆவல் கொண்ட, கிருஷ்ணா ஜில்லா கலெக்டராபீஸில் முக்கிய உத்தியோகம் பெற்ற ப்ரம்மஸ்ரீ கொள்ளமூடி லக்ஷ்மீகாந்த ராயர்வர்களால் ப்ரம்மஸ்ரீ அன்னவரம் வெங்கடராகவ சாஸ்திரிகளவர்களைக்கொண்டு பரிசோதிக்கப்பட்டு தெலுங்கெழுத்திலச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது. அது மிகக்கடினமின்றி எளிய நடையிற் செய்யப்பட்டமையால் மத்தியமாதிகாரிகட்கும் மிகவுப காரமாயிருக்கின்றது. சூத்திரங்கடோறும் பதப்பொருளும், விஷய வாக்கியங்களும் நன்கு கூறப்படுகின்றது. புத்தகம்மிகவிரியாமலும் மிகக்குருகாமலுமிருப்பதாலதனைக் கண்ணுற்ற முமுக்ஷுக்களுக்களவிலா வாநந்தத்தை விளைவிக்கின்றது. இது பாஷ்யத்திற்குச் சிறிது பாகம் குறையுடையதே ஆயினும் மகாசாரிய ஸ்வாமிகள் கருதிய கருத்தெல்லாமடங்கி யிருக்கின்றன. அத்தியாயந்தோறும் பாதந்தோறும் ஸங்கதி (முன்பின் பொருத்தம்) முதலிய

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

வை ஸ்பஷ்டமா யெளிய நடையிலியற்றப் பட்டிருக்கின்றன. ஆழ்ந்தவபிப்பிராயங்கொண்ட பாஷ்யமென்றுங்கடலைக் கடக்க விருப்ப முற்றவர்க்குலகுவாய் அக்கரை கடத்திவைக்கும்தோனிபோலாமிது. யாம்பரிசோதித்தவரைஎமக்கிதிற்றோன்றின வபிப்பிராயமிது. எம்போலியர்க்கு இது விஷயத்தில் இதைவிட அதிகம் வரைய இரகெழாது. இந்த கிரந்தத்தை எமக்களித்த முற்குறித்த ப்ரம்மஸ்ரீ லக்ஷுமீ காந்தராயர் அவர்களிடம் நன்றி பாராட்டி மிகவணக்கமாய் அதனைப் பெற்றோம். இதன் விலை ரூ 2. அது ஓர் அதிக விலையில்லை. அதைப்பெற விரும்புவோர் இதனை அச்சிட்டவரிடமாவது வெளியிட்டவரிடமாவது எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். நெல்லூர் ரங்கனாயகப் பேட்டையில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிற 'ஸ்ரீ ஸாஸ்வதீ நிலயம்' என்ற அச்சு வியந்திரசாலையிற் பதிப்பிக்கப்பட்டிது. அங்காவதெழுதிப் பெறலாம்.

சிவம்.

கடிதங்கள்,

கடிதக்காரர்களி னபிப்பிராயம் பத்திராதிபரைச் சாரா

வைசிய வேதோக்த கிரியா விசார வியவஸ்தா.

(தொடர்ச்சி.)

இங்கறியவேண்டியதிது. முன் யுகாந்தரங்களில் சுத்தவைசியரென வழங்கப்படும் வைசிய ஜாதியார் வெகுவாய் மடிந்தமையாலும், எஞ்சியுள்ள சிலரும் சூத்திரர் முதலிய தாழ்ந்த ஜாதியாரின் றொழிலைக் கைப்பற்றிய படியாலும் அவர்கள் தற்காலத்தில் வைசியரெனவழங்கப்படுகிறவர்களைவிட மிகத்தாழ்ந்தவராய் விட்டார்கள். அதன்பிறகு பாஸ்கரார்யரென்றொருவர் தைவாதீனத்தா லவதரித்து அவர்களைக் கறையேற்ற விருப்பங்கொண்டு அக்காலத்திலிருந்த ஆசாரத்தைச் சங்கிரகித்து பூர்வாசாரியாளுடைய உத்திரவின்படி 'கன்யகாபுராண' மென்றேற்படுத்தி, அவர்களின் கெட்ட நடத்தையைக் கூடியவரை விலக்கி, சிலலெளகிக சங்கேத கோத்திரங்களைக் கற்பித்து, அந்தந்த கோத்திரங்களுக் கேற்றவாறு கெட்ட நடத்தை யணுகாதபடி சில வியவஸ்தைகளைச் செய்து பௌராணிக மந்திரங்களால் பதினறு கரு

[illegible]

மங்களைக் கற்பித்தருளினர். இந்தவாலாறு தற்கா லத்தில் கிடைக்கும் 'கன்னியகா "புராணம்,' வைசிய கம்லாகாரம்' முதலிய கிரந்தங்களால் நன்கு புலப் படுகின்றது. இந்த ஏற்பாட்டை விட்டாலிவர்களுக்கு வேறு கதியில்லாமையால் அதே ரீதிப்படி நடக்கவே ண்டியது தான் நியாயம். இதையறிந்து தான் மாத வாசாரிய சுவாமிகள்— "கலியில் க்ஷத்திரிய ஜாதி, வைசிய ஜாதி இவைகளடியோடு மடிந்தமையால்" எனக்கூறினர். இதை யனுஸரித்தே ப்ரம்மவைவர்த் த புராணத்தில்.— "கலியில் குலம், சீலம் முதலிய நற்குணம் பொருந்திய வைசியர்களில்லை. ஒருவ ரிரு வரிருப்பினும வர்களிடத்தெவ்வித புண்ணியமுமில் லை. இவர் சூத்திரர் முதலிய தாழ்ந்த குலத்தவரது தொழிலை யடைந்து, ப்ராம்மணர்கள், தேவர்கள் இ வர்களை நிந்திப்பவர்களும், மிகக்கொடூரமான சித்த விருத்தியுடைய வர்களுமானர்கள்" எனக்கூறப்பட் டது. "த்விஜ (இருபிறப்புடையவ) ரெனப்படும், ப்ராம்மணர், க்ஷத்திரியர். வைசியர் ஆகிய மூன்று வர்ணத்தவர்களும், சூத்திரர்களும் யுகந்தோறு மிருப் பவர்களே யாயினும், கலியுகத்தில் முதலாவதுவர்ண மான ப்ராம்மணர்களும், கடைசிவர்ணமான சூத்தி ரர்களுமே இருப்பார்கள்" என்றும், மச்சபுராணத் தில்— "கலியில் ப்ராம்மணர்கள்வேதாத்யயனம், யா கம் முதலியவை செய்வதில்லை. க்ஷத்திரியர்களும், வைசியர்களும் அடியோடுமடிந்தார்கள்" என்றும். அத்திரிஸ்மிருதியில்— "க்ஷத்திரியவம்சமும், வைசிய வம்சமும் வேத வைதிகத்துடன் கூடினதாக நந்த னென்ற அரசன் வரை தானிருக்கும், அதன் பிறகு சூத்திர குலம் போலாய் விடும்" என்றும் மற்றுமனே க ஸ்மிருதி வசனங்களிருந்தலால் முன்னிருந்த சுத்த வைசிய ஜாதியே அடியோடு தலைந்ததாகச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. 'இவர்களுக்கு ப்ராமணர்கள் தான் சங்கேதமான சிலஸோத்திரங்களைக் கற்பித்து வைதிக கன்மங்களரும்படி. செய்விக்கு புராணமந்தி ரங்களால் பதினறு கன்மங்களைச் செய்விக்கும்படி ஏற்பாடு செய்து ஏமாற்றினர்களெனக் கூறுவது சரி யல்ல. எந்த மூடனும் பிறர்சொல்லை நம்பி தான்ற ரித்துக்கொண்டிருந்த வெண்பட்டு, பட்டுசால்வைமுத லியவையை விட்டு, கந்தையையும் மரவுரியையுந்தரிக் கவே மாட்டான். இவ்வைசியர்களுக்கு வைதிக கன் மத்திலதிகார மிருப்பின் பிராம்மணர்கள் ஏமாற்றிய தால் அதை யொழித்தார்களென்பது சம்பவிக்குமா?

[illegible]

அதை யொழிப்பித்ததால் ப்ராம்மணர்களடையும் பயன் யாது? ஆகையாலிவர்க்கு அவ்வதிகாரமில்லவே யில்லை யென்று ஸ்பஷ்டமாயேற்படுகின்றது, இவர்கள் நெடுநாளாக வம்ச பரம்பரையாய் அனுஷ்டித்துவருகிற பிரகாரமே யனுஷ்டிப்பது நலமாயிருக்கும். இல்லாமலிவர்கள் வேதமந்திரங்களால் வைதிக கன்மங்களைச் செய்வார்களாயின் மகாபாவமே சம்பவிக்கும். "உலகத்தில் எங்களுக்கு வைசியரென வியவஹார மேற்பட்டிருக்கிறது. வைசியர்களுக்கோ வைதிக கன்மத்திலதிகார முண்டென்பது சாத்திரங்களில் முறையிடப் படுகின்றது. அதெங்களுக் கில்லையென வருந்துகிறோமென" ச்சொல்லுவார்களாயின் வருத்தமடைய இது காலமில்லை. அவர்களைப்போல னேகர் பிராமணர்களிருக் கின்றார்கள். ப்ராம்மணர்களுக்கு அத்தியயனம், அத்தியாபனம், யாகம்செய்தல், செய்வித்தல், தானங்கொடுத்தல், வாங்குதல் ஆகிய [illegible]று கன்மங்களி லதிகாரமுண்டென சகல சுருதி, [illegible]ருதி, புராணங்களில் பிரசித்த மாயிருப்பினும், [illegible]சையில், கொப்பலு என்றும், சதுர் விம்சதி என்[illegible] லகளத்திர புரவாஸி யென்றும், ஷிஷ்பவர்க்கரென்[illegible] மற்று மனேக விதமாயுள்ள ப்ராமணர்களுக்கு இன்றுவரை வேதோக்த மந்திரங்களாலுபநயனம், அத்தியயனம் முதலியவை ப்ராம்மணர்களால் செய்விக்கப்பட்டுவரினும், அவர்களுக்கு கோத்திரம் சாகை முதலியவை பிரசித்தமாயிருப்பினும், அப்பிராமணர்களுக்கு அத்தியாபனம், யாகம் செய்வித்தல், தானம் வாங்குதல் ஆகிய இம்மூன்று கன்மங்களுமில்லை. இவர்களிடமிருந்து எவனுமோரெழுத்தையேனுங் கற்றுக்கொள்வதில்லை. இவர்களுக்கு எவரும் தானங்கொடுப்பதில்லை. இவர்களுடன் மற்ற பிராம்மணர்கள் சமபந்தியிலுட்கார்ந்து போஜனம் செய்வதில்லை. தனியாய் வேறு பந்தியேற்படுத்தியே போஜனம் செய்து வருகிறார்கள். இவர்கள் வீட்டில் அவர்களது பந்து ஜனங்கள் மட்டும் போஜனம் செய்து வருகிறார்களே யன்றி வேறெவரும் போஜனம் செய்வதில்லை. இந்த வழக்கமின்றும் நடைபெற்று வருகின்றது. இதற்கு பிரமாணம் யாது. இவர்களுக்கெப்பொழுது எக்காரணம் பற்றி அவற்றிலதிகாரம் மாறியது? இது தெரியவில்லை. இங்ஙனமே அனேகர்க்கு அனேக தர்ம்மங்களில் அதிகாரம் சாத்திரமூலமாய் சித்திப்பினும் அனுஷ்டானத்தி லில்லா விடிலதை யனுஷ்டிக்கக்கூ

[illegible]

டாது. "தற்காலத்திய வைசியர் வைத்துக் கொண்டிருக்கிற புராண மந்திரங்களில் அசுபகன்மங்களிலுபயோகப்படுஞ் சிலபாகம் சுபகன்மங்களிலுமுபயோகப்படுகின்றது" என்று சிலர் கூறுவது சரியல்ல. மந்திரங்கள் சுபகன்மங்களிலு மசுபகன்மங்களிலும் விநியோகிக்கப்படுவதாலுள்ள கெடுதியாது. வேத மந்திரங்களால் கன்மங்களை யனுஷ்டிக்கும் பிராமணர்களுக்கும்— "ஶந்நோதேவீரபிஷ்டயே" என்பதாதி மந்திரங்கள் சுபாசுப கன்மங்களிலுபயோகப் படுகின்றன தேவதைகளின் சொரூபத்தை வெளியிடும் மந்திரங்களெங்குவிநியோகிக்கப்பட்டாலென்ன. அனுஷ்டித்துவரும் பாகங்களிலெங்கேனும் தவறல் நேரிடினதை மகான்களிடத்துத் தெரிவித்து சரிப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டுமேயன்றி அதற்காகவேறுவழியை நாடுவது சரியன்று. ஆகையால் வாதம் புரியும் வைசியர்கள் நெடுநாளாக தங்கள் முன்னோர் அனுஷ்டித்து வந்த பிரகாரம் பதினாறு கன்மங்களையு மனுஷ்டித்து தைவப்பிராம்மண பக்தி செய்து நன்னடத்தை யுடனிருந்தார்களாகில் பிராமணர் பெறும் நற்கதி பெறுவார்கள் அதைத் தவிர்த்து வைதிக கன்மங்களை வேதமந்திரங்களால் செய்வார்களானால் மகாதோஷமே சம்பவிக்கும். காசாசை பிடித்து எவராவது அவர்களுக்கு வைதிக கன்மம் செய்வித்தார்களாகில் செய்தவருடன் பஹிஷ்காரம் செய்வதற்குரிய வராவார்கள். ஆகையாலிவ் வைசியர்கள் முன்னிருந்த பிரகாரமே கன்மங்களை யனுஷ்டித்து நற்கதி பெறுவார்களெனச் சிவபெருமானைப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

தங்கள் வம்ச பரம்பரையாய் வந்த சம்பிரதாயப்படி சகல ஜனங்களும் கன்மங்களை யனுஷ்டித்து சிவபெருமான் திருவருளால் மிகுந்த சிரேயஸ்ஸை யடைவார்களாக.

சுபம்.

[illegible]

[illegible]

[illegible] கஙகூ

[illegible] கச0

[illegible] கசக

[illegible] கசஉ

[illegible] கசங

[illegible] கசச

[illegible] கச௫

[illegible] கசசு

விவேக சூடாமணி.

தொடர்ச்சி

அனாத்மாவானசரீரத்தின்கண்"நானெ"ன்றவபிமானம் வந்ததால் ஜனன மரணத்திற் கேதுவான பந்தம் சேர்ந்தது. அதனாற்றான் அஸத்தான இச் சரீரத்தைச் சத்தியமென்றெண்ணி வளர்த்து விஷபங்களால் இரக்ஷிக்கிறான். (139)

அதல்லாதவிடத்து அஃதென்றவறிவு விவேகமின்மையால் கயிற்றின்மீ தரவம்போல் உண்டாகின்றது. அதனால் மிகுந்த கெடுதிகளுண்டாகின்றன. ஆகவே அஸத்தைச் சத்தெனப் பாவிப்பதே பந்தவேதுவாம்.

தமோகுண சொரூபமான இவ் வாவரணசக்தி அகண்டமும், நித்தியமும், அத்துவிதமுமான போதசக்தியால் விளங்கு மான்மாவை, ராகு சூரியமண்டலத்தைப்போல் மறைக்கின்றது. (141)

சுத்த தேஜோரூபியான ஆன்மா மறைபட்டவுடன் மனிதன் மதிமயக்கமுற்றுச் சரீரத்தையே யானென நினைக்கின்றான். பிறகு ரஜோகுணமயமான விக்ஷேப சக்தியானது காமம், கோபம் முதலிய பந்தகுணங்களாலிவனை வருத்துகின்றது. (142)

பிறகு இவன் விஷயங்களென்னும் விஷப்பெருக்குள்ள ஸம்ஸாரமென்னும் அபாரக் கடலில் மூழ்கி மூழ்கிக் கிளம்பி மதிகெட்டலைகிறான். (143)

சூரியகிரணத்தாற்றோன்றின மேகக்கூட்டங்கள் சூரியனை மறைத்து வியாபிப்பதுபோல் ஆன்மாவிடத்துண்டாய அகங்காரம் ஆன்ம தத்துவத்தை மறைத்து விருத்தியடைகின்றது. (144)

மேகங்கள் பலவாறாகத்தோன்றிச் சூரியனை மறைத்துக்கொண்ட துர்த்தினத்தில் பனி, சுழற்காற்று பலமாய்க்கிளம்பி ஜனங்களைப் பிடிப்பதுபோல், அக்ஞானவிருளால் ஆன்மா மறைபட்டவுடன் மிகக் கொடூரமான விக்ஷேப சக்தியானது மாந்தர்களை நசிக்கச் செய்கின்றது. (145(

இந்த இரண்டு சக்திகளாலேயே புருஷனுக்கு ஸம்ஸார பந்தமுண்டாகிறது. அவைகளால் மயக்கமுற்று மனிதன் 'தேகமே யானெ'ன நினைத்து வருந்துகிறான்.

𑌬𑍀𑌜𑌂 𑌸𑌂𑌸𑍃𑌤𑌿𑌭𑍂𑌮𑌿𑌜𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁 𑌤𑌮𑍋 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌧𑍀𑌰𑌙𑍍𑌕𑍁𑌰𑍋 𑌰𑌾𑌗𑌃 𑌪𑌲𑍍𑌲𑌵𑌮𑌮𑍍𑌬𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌤𑍁 𑌵𑌪𑍁𑌃 𑌸𑍍𑌕𑌨𑍍𑌧𑍋𑌸𑌵𑌶𑍍𑌶𑌾𑌖𑌿𑌕𑌾𑌃 । 𑌅𑌗𑍍𑌰𑌾𑌣𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑌂𑌹𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌾𑌣𑌿 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌂 𑌫𑌲𑌂 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌭𑌵𑌂 𑌬𑌹𑍁𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌜𑍀𑌵𑌃 𑌖𑌗𑌃 ॥ ௧௪௭॥

𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍂𑌲𑍋𑌯𑌮𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌬𑌨𑍍𑌧𑍋 𑌨𑍈𑌸𑌰𑍍𑌗𑌿𑌕𑍋𑌨𑌾𑌦𑌿𑌰𑌨𑌨𑍍𑌤 𑌈𑌰𑌿𑌤𑌃 । 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌾𑌪𑍍𑌯𑌯𑌵𑍍𑌯𑌾𑌧𑌿𑌜𑌰𑌾𑌦𑌿𑌦𑍁𑌃𑌖𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌹𑌪𑌾𑌤𑌂 𑌜𑌨𑌯𑌤𑍍𑌯𑌮𑍁𑌷𑍍𑌯 ॥ ௧௪௮॥

𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌰𑍍𑌨 𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌰𑌨𑌿𑌲𑍇𑌨 𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌨𑌾 𑌛𑍇𑌤𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌨 𑌶𑌕𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑍋𑌟𑌿𑌭𑌿𑌃 । 𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌹𑌾𑌸𑌿𑌨𑌾 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌧𑌾𑌤𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑍇𑌨 𑌸𑌿𑌤𑍇𑌨 𑌮𑌞𑍍𑌜𑍁𑌨𑌾 ॥ ௧௪௯॥

𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑍈𑌕𑌮𑌤𑍇𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌰𑍍𑌮𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌤𑌯𑍈𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌸𑍍𑌯 । 𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑍇𑌦𑌨𑌂 𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌸𑌮𑍂𑌲𑌨𑌾𑌶𑌃 ॥ ௧௫௰॥

𑌕𑍋𑌶𑍈𑌰𑌨𑍍𑌨𑌮𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑍈𑌃 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌭𑌿𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌨 𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑍋 𑌭𑌾𑌤𑌿 । 𑌨𑌿𑌜𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑍈𑌶𑍍𑌶𑍈𑌵𑌲𑌪𑍁𑌞𑍍𑌜𑍈𑌰𑌿𑌵𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁 𑌵𑌾𑌪𑍀𑌸𑍍𑌥𑌂 ॥ ௧௫௧॥

𑌤𑌚𑍍𑌛𑍈𑌵𑌾𑌲𑌾𑌪𑌨𑌯𑍇 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌕𑍍𑌸𑌲𑌿𑌲𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂 । 𑌤𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌸𑌨𑍍𑌤𑌾𑌪𑌹𑌰𑌂 𑌸𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌸𑍌𑌖𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌦𑌂 𑌪𑌰𑌂 𑌪𑍁𑌂𑌸𑌃 ॥ ௧௫௨॥

𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌨𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌕𑍋𑌶𑌾𑌨𑌾𑌮𑌪𑌵𑌾𑌦𑍇 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑍍𑌯𑌯𑌂 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌃 । 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑍈𑌕𑌰𑌸𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌰𑍂𑌪𑌃 𑌪𑌰𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌃 ॥ ௧௫௩॥

𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑍋 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌯𑍇 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌷𑌾 । 𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑍀 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯 𑌸𑌚𑍍𑌚𑌿𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌂 ॥ ௧௫௪॥

𑌮𑍁𑌞𑍍𑌜𑌾𑌦𑌿𑌷𑍀𑌕𑌾𑌮𑌿𑌵 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌞𑍍𑌚𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌸𑌙𑍍𑌗𑌮𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 । 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌚𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌲𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌯𑌸𑍍𑌸 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 ॥ ௧௫௫॥

𑌦𑍇𑌹𑍋𑌯𑌮𑌨𑍍𑌨𑌭𑌵𑌨𑍋𑌨𑍍𑌨𑌮𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑍋𑌶𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌨𑍇𑌨 𑌜𑍀𑌵𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌹𑍀𑌨𑌃 ॥ ௧௫௬॥

இங்ஙனம் ஸம்ஸாரமென்னும் விருக்ஷத்திற்கு அக்ஞானமென்பது விதையாம்; தேகமேயானென்றபாவனை முளையாம்; ஆசையே தளிராம்; சரீரந்தோன்றுவதே நீர்ப்பாய்ச்சலாம்; பிராணன்களே கிளைகளாம்; புலன்களே நுனியாம்; விஷயங்களே புஷ்பங்களாம்; துக்கமே கனியாம்; பலவகைக் கன்மங்களாலுண்டான அனேக துன்பங்களை அனுபவிப்பவன் ஜீவனென்ற பறவையாம். (147)

இங்ஙனம் அனாத்மாவால் பந்தமானது, அஞ்ஞான மூலமாயும், அனாதியாயும், இயல்பாயுமாகத் தோன்றி பிறப்பு, இறப்பு, பிணி, நரை, திரை முதலிய துன்பங்களை இவனுக்கு விளைக்கின்றது. (148)

இந்த பந்தமானது ஆயுதங்களாலேனும், சாஸ்திரங்களாலேனும், வாயு, தேயு முதலியவற்றாலேனும் மற்றும் பல்லாயிரம் கன்மங்களாலேனும் நீக்க முடியாது. நம்மைப்படைத்த கடவுளருளாலுண்டான விவேக விக்ஞானமென்ற கத்தியாலன்றி வேறெவ்விதத்தாலும் விலக்க முடியாது. (149)

வேதங்களில் நீங்காத பிரமாண புத்தியுடையவனுக்குத் தனது அறத்தில் நிட்டையுண்டாம். அதனாலிவனுக்குச் சித்த சுத்தியுண்டாம். அச்சுத்தி பெற்றோனுக்கு ஆன்மசொரூப வறிவுண்டாம். அதனாற்றான் ஸம்ஸாரம் வேருடனறும். (150)

ஜலத்தின் சக்தியாலுண்டாய பாசிக்கொத்துகளால் மறைக்கப்பட்ட ஓடை நீர்போல், அன்னமய முதலிய ஐந்துகோசங்களால் மறைக்கப்பட்டு ஆத்மா புலப்படுவதில்லை. (151)

அப் பாசிக்கொத்துகள் விலக்கப்பட்டால தாகம் தாபம் முதலியவற்றை நீக்கி இன்பத்தையளிக்கும் சுத்த நீர் புலப்படுகின்றது. (152)

அங்ஙனமே ஐந்து கோசங்களையுமறுத்தால் நித்தியானந்த சொரூபியும் பிரத்தியக்சொரூபியுமான பரஞ்சோதி புலப்படும். (153)

பந்தத்தை நீக்க நன்குணர்ந்தவன் ஆத்மானாத்தும விசாரஞ்செய்யவேண்டும். அதனாற்றான் சச்சிதானந்தமான தன்னையறிந்து பேரானந்தம பெறுவான். (154)

நாணல் தன் பூவினின்றும்வேறுபட்டிருப்பதுபோல் புலப்படும் ஜகமனைத்தையும் வேறாக்கி அஸங்கனும் கன்மசூன்னியனுமான ஆன்மாவை யறிந்து அனைத்தையும் அங்கு லயப்படுத்தி ஆன்மசொரூபமாய் நிற்பவனே முக்தனாம். (155)

அன்னத்திற்கிருப்பிடமான இச்சரீரமே அன்னமய கோசமெனப்படும். அது அன்னத்தாற்றான் நிலைபெறும். இன்றேல் நசிக்கும். (156)

துவக், சர்மம், மாம்ஸம், இரத்தம், எலும்பு, அமேத்தியம் இவற்றின் கூட்டமாய இச்சரீரம் நித்தியசுத்தனான ஆன்மாவாகாது. (157)

த்வக்சர்மமாம்ஸருதிராஸ்திபுரீஷராஶிர்நாயம்
ஸ்வயம் பவிதுமர்ஹதி நித்யஶுத்த: ॥ கருஎ ॥

பூர்வம் ஜநேரபி ம்ருதேரபி நாயமஸ்தி ஜாத: க்ஷண:
க்ஷணகுணோநியதஸ்வபாவ: । நைகோ ஜடஶ்ச
கடவத்பரித்ருஶ்யமானஸ்ஸ்வாத்மா கதம் பவதி பாவவி
காரவேத்தா ॥ கருஅ ॥

பாணிபாதாதிமாந்தேஹோ நாத்மா வ்யங்கேபி
ஜீவநாத் । தத்தச்சக்தேரநாஶாச்ச ந நியம்யோ நியாம
க: ॥ கருகூ ॥

தேஹதத்தர்மதத்கர்மதத்வஸ்தாதிஸாக்ஷிண:
ஸத ஏவ ஸ்வதஸ்ஸித்தம் தத்வைலக்ஷண்யமாத்மந: ॥ கசுய ॥

ஶல்யராஶிர்மாம்ஸலிப்தோ மலபூர்ணோதிகஶ்ம
ல: । கதம் பவேதயம் வேத்தா ஸ்வயமேதத்விலக்ஷண: ॥ கசுக ॥

த்வங்மாம்ஸமேதோஸ்திபுரீஷராஶாவஹம்மதிம்
மூடஜன: கரோதி । விலக்ஷணம் வேத்தி விசாரஶீலோ
நிஜஸ்வரூபம் பரமார்தபூதம் ॥ கசுஉ ॥

தேஹோஹமித்யேவ ஜடஸ்ய புத்திர்தேஹே ச ஜீவே
விதுஷஸ்த்வஹந்தீ: । விவேகவிஜ்ஞானவதோ மஹாத்
மனோ ப்ரஹ்மாஹமித்யேவ மதி: ஸதாத்மனி ॥ கசுங ॥

அத்ராத்மபுத்திம் த்யஜ மூடபுத்தே த்வங்மாம்ஸமேதோ
ஸ்திபுரீஷராஶௌ । ஸர்வாத்மனி ப்ரஹ்மணி நிர்விக
ல்பே குருஷ்வ ஶாந்திம் பரமாம் பஜஸ்வ ॥ கசுச ॥

தேஹேந்த்ரியாதாவஸதி ப்ரமோதிதாம் வித்வானஹந்தா
ம் ந ஜஹாதி யாவத் । தாவந்ன தஸ்யாஸ்தி விமுக்தி
வார்தாப்யஸ்த்வேஷ வேதாந்தநயாந்ததர்ஶீ ॥ கசுரு ॥

சாயாஶரீரே ப்ரதிபிம்பகாத்ரே யத்ஸ்வப்னதேஹே
ஹ்ருதிகல்பிதாங்கே । யதாத்மபுத்திஸ்தவ நாஸ்தி கா
சிஜ்ஜீவச்சரீரே ச ததைவ மாஸ்து ॥ கசுசு ॥

தேஹாத்மதீரேவ ந்ருணாமஸத்தியாம் ஜன்மாதிது:க
ப்ரபவஸ்ய பீஜம் । யதஸ்ததஸ்த்வம் ஜஹி தாம் ப்ரயத்னா
த்த்யக்தே து சித்தே ந புனர்பவாஶா ॥ கசுஎ ॥

கர்மேந்த்ரியை: பஞ்சபிரஞ்சிதோயம் ப்ராணோ பவே
த்ப்ராணமயஸ்து கோஶ: । யேனாத்மவானன்னமயோ
ன்னபூர்ண: ப்ரவர்ததேஸௌ ஸகலக்ரியாஸு ॥ கசுஅ ॥

நைவாத்மாபி ப்ராணமயோ வாயுவிகாரோ கந்தா
கந்தா வாயுவதந்தர்பஹிரேஷ: । யஸ்மாத்கிஞ்சித்க்
வாபி ந வேத்தீஷ்டமநிஷ்டம் ஸ்வம் வாந்யம் வா கிஞ்சன நித்யம்
பரதந்த்ர: ॥ கசுகூ ॥

இது பிறப்புக்கு முந்தியும், இறப்புக்குப் பிந்தியும் இல்லை. இதனடுவேயுள்ளது; ஒவ்வொரு கணத்திலும் குணவேற்றுமையுடையது; நியத சுவபாவமற்றது; பல வகையாயுள்ளது; ஜடம் குடம்போற் காணக்கூடியது; இத்தகைய தேகம் ஞானசொரூபியான ஆன்மாவாக எங்ஙனமாகும்? (158)

கை, கால் முதலியவையுடைய தேகம் ஆன்மாவாகாது. முன்னும் பின்னும இல்லாமலிடையே பிழைத்திருத்தலாலும் அவ்வச்சக்தி குறையாமையாலுமென்க. ஆன்மாவோ எக்காலும் யாவர்க்குமடங்குவதில்லை; யாவரையுமடக்குவதுமில்லை. (159)

தேகத்தின் தருமம, அதன்றொழில் அதனவஸ்தை முதலியவைகளுக்கு ஸாக்ஷியாய் நிற்குமான்மாவிற்கும் தேகத்திற்கும் வேற்றுமை இயல்பாயமைந்ததேயாம்.

தேகமோ எலும்புக் கூட்டம், மாம்ஸத்தால் பூசப்பட்டது, மலநிறைந்தது, மிகக்கெடுதலாயுள்ளது, இதற்குமுற்றுமெதிர்மறைக்குணம்பொருந்திய வான்மாவாக இஃதாவதெங்ஙனம? (161)

இங்ஙனம் துவக், மாம்ஸம், கொழுப்பு, எலும்பு, மலம் இவற்றின் கூட்டமான சரீரத்தின்கண் மூடன் "நான்" என்றஎண்ணம் வைக்கிறான். தீரவாராய்ந்து விசாரித்த வறிஞனோ. இதற்கு விலக்ஷணனான தனது சொரூபத்தை உண்மையிலறிகிறான். (162)

மூடனுக்குத் தேகமே யானென்றே தீர்மானம். கற்றவனுக்கோ தேகமும் ஜீவனுமே ஆன்மாவென்ற துணிபு. விசாரித்து விக்ஞானம்பெற்ற மஹானுபாவனுக்கு ப்ரம்மமே யானென்ற கூற்றும். (163)

மதிகெட்டவனே "இச்சரீரமேஆன்மா"வென்ற எண்ணத்தை விட்டொழி, தீவ்ரவைராக்கியமடை, நிர்விகல்ப சுத்த சைதன்னியமேயானெனப் பாவிப்பாயாக (164)

அஸத்தான தேகேந்திரியமுதலியவைகளில்பிராந்தியாற்றோன்றின யானென்றவறிவவை கற்றோனறிகிறவரை அவன் வேதாந்தக்கடலைக் கரைகண்டவனயினும்அவனுக்கு முத்திவார்த்தையே கிடையாது (165)

நிழலிலும், பிரதி பிம்பத்திலும், கனவிற்கற்பிக்கப்பட்ட சரீரத்தின் கண்ணும் ஆன்மாவென்ற வறிவில்லாதுபோல இவ்வூன் வுடலினும் அவ்வறிவுனக்குண்டாகவேண்டாம். 166)

மதிகெட்டமாந்தருக்குத்தேகத்தின் கண் ஆன்மாவென்றவறிவே, பிறப்பு முதலிய துன்பங்கட் கேதுவாம். ஆதல்பற்றிஅவ்வறிவை மிக்க முயற்சியுடன் விலக்கவேண்டியது. அதனை யொழித்தால் மீண்டும் பிறவித்துன்பமேற்படுவதில்லை (167)

ஐந்து கன்மேந்திரியங்களுடன் கூடினது பிராணமயகோசமாம், அதனுல் சக்திபெற்றுஅன்னமயகோசமானதுசகலகன்மங்களிலும்பிரவர்த்திக்கின்றது. (168)

வாயுவினேர் விகாரமும்காற்றுப் போல் உள்ளும் புறமும் சஞ்சரிப்பதுமான இப்பிராண மயகோசம் ஆன்மாவாகாது. இதனுல் மனிதன் சுதந்திர மற்று

[illegible] ௧௭௦॥

[illegible] ௧௭௨॥

[illegible] ௧௭௩॥

[illegible] ௧௭௪॥

[illegible] ௧௭௫॥

[illegible] ௧௭௬॥

[illegible]

[illegible] ௧௭௮॥

[illegible]

[illegible]

[illegible]

விருப்புடையதேனும் வெறுப்புடையதேனு மெதனையு மறிவதேயில்லை. (169)

ஞானேந்திரியங்களும், மனமும் மனோமயகோசமாம். "யான்என்னுடையது" என்றவிகற்பத்திற்கு ஹேதுவானது. பெயர் முதலிய பேதங்களுள்ளது. பிராணமயகோசத்தை வியாபித்து நிற்பது. (170)

ஐம்புலன்களெனப்படும் ஐந்து ஹோதுக்களால் விஷயங்களென்ற நெய்யால் விருத்தி செய்யப்பட்டதும், வாசனைகளெனப்படும விறகுகளால் ஜ்வலிக்கின்றதுமான மனோமயமென்றஅக்கினியானது பிரபஞ்சத்தை எரிக்கின்றது. (171)

மனதை விட அவித்தை என்பது வேறுயில்லை. மனமேயன்றோ சம்சாரபந்தத்திற்குஹேதுவான அவித்தை. அஃதொழிந்தாலனைத்துமொழியும். அஃதோங்கினுல் மற்றவை யோங்கும். (172)

இந்த மனமானது தன்சக்தியால், கர்த்திரு போக்திரு சொரூபமான பிரபஞ்சத்தை சூன்யமான சுவப்னத்திலும் சிருஷ்டிக்கின்றது. அங்ஙனமே தான் ஜாகரத்திலும் வேறுவேற்றுமையில்லை. இவையெல்லாம் மனதின் செய்கையாம. (173)

சுழுத்தியில் அம்மனம் லயித்தவுடன் வேறொன்றுமில்லையென்று யாவரும் பிரித்தியக்ஷமாய் அறிந்தவிஷயமே. ஆகையால் சம்சாரமென்பது மனதால் கற்பிக்கப்பட்டதேயன்றி உண்மையிலதில்லையாம். (174)

மேகமானது காற்றுலே உண்டாக்கப்பட்டு அதனுலேயே விலக்சப்படுவதுபோல், மனதா லுண்டாக்கப்படடசம்சாரம் மனதாலேயெ நீக்கப்படுமோம். (175

இந்த மனமானது தேகம் முதலிய விஷயங்களில் ஆசையுண்டாக்கி அதனுல்மனிதனைப் பசுப்போல் கட்டுக்குள்ளாக்குகின்றது. பிறகுபரிபக்குவதசையில் அதே மனமானது அவ்விஷயங்களில் விஷத்தைப் போலமிக வெறுப்பை யுண்டாக்கி அக்கட்டிலிருந்து விடுவிக்கின்றது. (176)

ஆகையால் மனிதனுக்குப்பந்தத்தையும் மோக்ஷத்தையு மளிக்க மனமே காரணமாம். ரஜோகுணத்தால் சலக்கமுற்றுல் பந்தவேதுவாமது. ரஜஸ்ஸையும் தமஸ்ஸையு மொழித்து சத்த சுத்துவமயமானுல் மோக்ஷஹேதுவாம். (177)

விவேகம், வைராக்யம் இவை மேலிட மனமானதுசுத்தமாய் முக்தி ஹேதுவாகின்றது- ஆகையால் முத்தி பெற விரும்பும் புத்திமான் அவ்விரண்டையும் திடப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். (178]

மனமென்ற கொடும்புலியானது விஷயங்களென்றகடுங் கானகத்தில் சஞ்சரிக்கின்றது. ஆசையால்விடுபெறவிருப்பமுற்றஸாதுக்கள் அவ்வழிநாடக்கூடாது.

மனமானது போக்தாவுக்கு சூக்குமமும் ஸ்தூலமுமான விஷயங்களை அனுபவிப்பதற்காக உண்டாக்குகின்றது. சரீரம், வர்ணாச்சிரமபேதம், ஜாதிபேதம், குணம், காரியம்,பயன்முதலியவைகளையுமுண்டாக்குகின்றது.

வரும்.

[illegible]

[illegible] கக

[illegible] கஉ

[illegible] கங

[illegible] கச

[illegible] கரு

[illegible] கசா

[illegible]

[illegible] கஎ

[illegible] கஅ

[illegible] ககூ

[illegible] உ0

[illegible] உக

[illegible] உஉ

[illegible] உங

[illegible] உச

[illegible]

ஸ்ரீ பரம ஹம்ஸ சிவநாராயண சுவாமிகள்

ஜாதிபேதநீக்கம்.

இவ்வாறாகத் தந்தையின் ஆச்சிரமத்தினின்றும் புறப்பட்ட இப்பாலர் "இனி, நான்முதலில் எங்கேசெல்வது? பலவிடங்களிலும உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர்களாகிய இருதிறத்தோர்களுக்கும் நேரிட்டிருக்கும் பெருங்குறைகள்யாவை? அக்குறைகள் எவ்வுபாயங்களால் நிவர்த்திக்கப்படும்? உலகத்தோர்கள் ஒருவரையொருவர் உள்ளன்புடன் சமமாக நேசிக்கும்படிக்கும் அவர்களில் ஒவ்வொருவருடைய இருதயத்திலும் வியாபகராயிருக்கும் கருணைக்கடவுளைக் கண்டறியும்படிக்கும் செய்விக்குமுபாயங்கள் எவை? வித்வான்கள், மூடர்கள், சந்நியாசிகள், கிரஹஸ்தர்களாகிய யாவரும் சாந்தம் கபடமின்மை, இகபரசுகம் முதலியவற்றை யடையச்செய்வதற்குரிய உபாயங்களைச் செய்வதன்றோ நமது கடமை?" என்று அடிக்கடி சிந்தித்துக்கொண்டு, பல இடங்களிலும்சஞ்சரிப்பாராயினர். பல சமயங்களில் ஈசனை நினைந்து "ஐயனே! விரோதம், வீண்தர்க்கம், கலகம் ஆகிய இவைகள் மானிடர்களுக்குள் தலையெடுக்க வொட்டாமற்செய்து என்றைக்கும் அவர்களைச் சந்தோஷிகளாக வாழும்படி அனுக்கிரகிக்கவேண்டும்" என்று தியானம் செய்வார். இவ்வண்ணம் சித்தப்பிரமை கொண்டவனைப்போல் திரிந்துகொண்டிருக்கும் சிவ நாராயணரைப்பார்த்த ஜனங்கள்"ஐயா! நீர் யார்? சாதுவா அல்லது கிரஹஸ்தரா? உம்முடைய குலமென்ன? ஜாதியென்ன? உமக்குவேதங்களிற் பயிற்சியுண்டோ? அல்லது நீர் யாதொன்றும் கற்றிலரோ?" என்று பலவிதமாய் வினவுவர். இவர் "ஐயா! நான் யாதொன்றும் கற்றிலேன்; வேதங்களையும் அறியேன். பின்னும் தாங்கள் சொல்லுகிறபடி சாது இன்னவரென்றும் கிரஹஸ்தர் இன்னாரென்றுங்கூட அறிய இயலாதவனாயிருக்கிறேன். ஆனால் எனக்குத் தெரிந்தது தாங்களெல்லோரையும் போலவே நானும் ஒரு மனிதனென்பதே. நான் என்ன ஜாதியென்று சொல்வேன். தங்களைப்போலவே எனக்கும் உடலும் அவயவங்களுமிருக்கின்றன. இறைச்சி, எலும்பு முதலியவைகளால் செய்யப்பட்டுள்ள இவ்வுடம்பினிடத்தே ஜாதி யென்னும் ஓர் பொருளையும் அதன் வேறுபாட்டையும் நான் கண்டறிவேனாயினன்றோ, எனது ஜாதியைப்பற்றித் தங்களுக்குத் தெரிவிக்கக் கூடும்?" என்பர். இவ்வாறு சொல்வதைக்கேட்ட ஒருவன் "ஐயா! பூணூலைப்போட்டுக் கொண்டிருந்தும் உமது ஜாதி இன்னதென்று சொல்லக்கூடவில்லையோ?" எனவே, இவரும் "ஐயா! அதனாலென்ன? நீர் அணிந்திருக்கும் வஸ்திரமும் இதுபோன்ற நூலாற் செய்யப்பட்டது தானே. ஆதலால் நூலைக்கொண்டு ஜாதியறிவது எங்ஙனம்? ஒருவேளை நூலைத்தானே ஜாதியென்று சொல்லுகிறீர்களோ அறியேன்" என்றனர்.

பின்னர் முப்புரிநூலின் தாத்பரியம் என்னவென்று தமக்குள்ளேயே ஆலோசித்துத்தெளிந்தார். அதாவது பஞ்சபூதங்களாகின்ற ஐந்து முடிச்சுகளோடு விளங்குவனவும் மனிதரால பிரமன், விஷ்ணு, சிவன் என்று அழைக்கப்படுவனவுமாகிய சாத்வீகம், இராஸஜம், தாமஸமென்றுசொல்லப்படும் முக்குணங்களே உண்மையான முப்புரிநூல்; அதனைத்தரிப்பது ஆத்மாவாகுமென்பதே. இவ்விதமாக அறிவித்த பின்னர் அவர் தமது பூணூலைக் கழற்றிச் சமீபத்திலிருந்த ஓர் மரத்தின் கிளையில் தொங்கும்படி விட்டு அப்புறஞ்சென்றனர்.

பாபுஹரநாதசக்கிரவதி

அப்பால் சிவநாராயண சுவாமிகள் அநேக நாடுநகரங்களெல்லாம் சுற்றி வங்காளத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார். அங்கு ஒரு தெருவழியாய்ச் செல்லும்பொழுது மேற்குறித்தபிரபுவைக்காண, அவரிடம்ஒருவேளை அன்னங் கேட்கவே அவர் அடா! உன் சரீரம் நன்றாயிருக்கின்றதே. நீ வேலை செய்து பிழைக்கக்கூடாதா? இப்படிப் பிச்சை யெடுத்து ஜீவனம் செய்வதில் உனக்கு யாதொரு வெட்கமும் தோன்றவில்லையா?" என்றனர். இதுகேட்ட சுவாமிகள் "ஐயா! தாங்கள் சொல்வது முற்றிலும் எதார்த்தமே. உலகத்தில் புத்திமான் ஒவ்வொருவனும் தானே பிரயாசைப்பட்டு வேலைசெய்து சம்பாதித்துக் காலக்ஷேபம் செய்யவேண்டுவது தான். ஆனால் நானோ இவ்வண்டசராசரங்களையும் ஆளாகின்ற பகவானுக்கே உழைக்கின்றனன். உமக்கு வேலைசெய்யவேண்டுமாயின் செய்கிறேன். அதிலும் ஆக்ஷேபணையில்லை." என்றுசொல்ல, அப்பிரபு மறுத்தும் "அடா நீ யாது பிதற்றுகின்றனை? நீ பகவானுக்கு வேலைசெய்வது உண்மையாயின் அவர் உனக்கு அன்னமிட்டு உதவிசெய்யாரோ? உன்னை தெருவும் திண்ணையுமாய் விட்டுவிடுவாரோ?' என்றுபலவாறாகச் சொல்லியதையெல்லாம் கேட்டுச்சிவநாராயணர் ':ஐயா? பகவானிடத்தில் இடையறா அன்புபூண்டும்,அப்பரம்பொருளே துணையென்றும் சதாபக்தியுடன் அவருடைய நியதியின்படி ஒழுகும் மாந்தர்கட்கு யாது குறையுளது.' என்றனர். அதுகேட்ட பிரபு "நல்லது, மற்றதெல்லாம் பேசுவானேன். நீ நமக்கு வேலைசெய்வதாகச் சம்மதித்தனையே. நாம் உனக்கு அன்னவஸ்திரம் போக மாதம் இரண்டு ரூபாய் சம்பளம் தருகின்றனம். நீ நம்முடையவாசல்காப்போரிலொருவராய்நின்று உன்னுடைய வேலைகளைச் சரிவரப்பார்த்துவா" என்றனர். அதற்குசுவாமிகள் "ஐயா! நல்லது தாங்கள்சொல்லிய வேலையைப் பார்த்துவருவதில் ஆட்சேபணையில்லை. ஆனால் எனக்கு தாங்கள் அன்னவஸ்திரம் கொடுப்பதே போதுமானது. யாதொரு சம்பளமும் வேண்டுவதில்லை. என்றனர். அதற்கு அவர் ஆச்சரியப்பட்டு "அப்பாஉனக்குதாய்தந்தையர்கள் இருக்கிறார்களா? தினக்குப்பொன்னாசை யில்லையோ? என்று வினவ, சிவநாராயணரும் "ஐயனே! எனது சம்பளவிஷயத்

தைப்பற்றி நான் தங்களிடம் வேலைபார்த்து முடிந்த விலகுங்காலத்தில் பேசிக்கொள்ளலாம்' என்று சொல்லி, சம்பாஷணையைச்சுருக்கிவிட்டனர்.

அதுமுதல் அப்பிரபுவினிடம் அவர் மிகவும் ஜாக்கிரதையுடன் வேலைபார்த்துவந்தார். தனது எஜமான் கட்டளையிடுந் தொழில் எவ்வளவு இழிவாயிருந்தாலும் அவமானமென்பதை நினைத்தேனும் எண்ணாமல் அவருடையகுறிப்பறிந்து அவருக்குவேண்டியனவற்றையெல்லாம் சரிவரச்செய்துவந்தார். எஜமானனும் இவருடைய வேலைத்திறமையைப் பற்றிச் சந்தோஷமும், மற்றைய வேலைக்காரர்களைப்போல் பணத்தில் ஆசையில்லாமலிருப்பதை நினைத்து ஆச்சரியமும் அடைந்தனர்

இவ்வாறாக இப்பிரபுவிடம் இரண்டு அல்லது மூன்றுமாதம் வரை வேலைபார்த்தபின், சுவாமிகளுக்கு அவ்வூரை விட்டு வேறு ஊர்களுக்குப்போக வேண்டுமென்று ஓரெண்ணம் தோன்றியதால் அதினின்றும் புறப்பட்டு.

ராம்பூர்போலியா

என்னுமிடத்துக்கு வந்து அங்குள்ள தேவிதாஸ்என்னும் வியாபாரியிடம் வேலை பார்க்கச் சம்மதித்தார். அவ்வியாபாரி தன் கணக்குகளையெல்லாம் சரியாய்ப்பார்த்து வரும்படி கட்டளையிட, இவரும் தம் வேலையை யாதொரு குற்றங்குறைவன்னியில் பார்த்து வந்ததோடு எஜமானனுக்கு இலாபங்கிடைக்கத் தக்கவிதத்தில் மிகவும் செட்டாகவும் காரியங்களை நடத்தி வந்தார். எவ்வளவு வருத்தமான வேலையைக் கொடுத்தபோதிலும் கொஞ்சமாகிலும் பின்வாங்காது முன்னின்றே செய்து முடிப்பார். இதையெல்லாம் கவனித்தஎஜமானன் "இவன் ஒரு முட்டாள் என்பதற்குஐயமில்லை. இவனுக்கு உலகமின்ன தென்பது தெரியவில்லைப்போலும்" என்றெண்ணிக் கொண்டார். அவ்வியாபாரிதம்முடைய வேலைக்காரர்களை மிகவும் கேவலமான வார்த்தைகளால் திட்டுவதே வழக்கமாயிருந்தது. ஒருநாள் அவர் தமது வேலையாட்களிலொருவன் செய்த அற்பக்குற்றத்திற்காக அவனை மிகவும் அருவருப்பான வார்த்தைகளால் திட்டினார். இதைச்சிவநாராயணர் கவனித்துத்தம் எஜமான் முன்னிலையில் வந்து மிகவும் வணக்கத்துடன் கைகூப்பி நின்று "சுவாமி! தாங்கள் எனக்கு எஜமானுடையால் பிதா ஸ்தானத்திலிருக்கிறீர்கள். அடியேன் சொல்லும் வார்த்தைகளைப்பற்றிச் சற்றேனும் கோபம் வைக்கலாகாது. அடியேனுடைய துணிவுக்கு மன்னிக்கவேண்டும். தாங்கள் தயைசெய்து நான்சொல்வதையும் சிறிது கவனிக்கும்படி வேண்டுகிறேன். தாங்களோ எஜமான். (வேலைக்காரர்களைச் சுட்டிக்காட்டி) இவர்களோ தங்களுடைய வேலையாட்கள். தங்களுடைய தயவை எதிர்பார்த்து இவர்கள் காலட்சேபம் செய்பவர்கள். ஏழையாய்ப்போய்விட்டபோதிலும் அவர்கள் உயர்குடிப்பிறந்தோர்களே. அவர்கள்மீது அன்புபாராட்டி இன்சொல்லியம்பி, வேலை வாங்க வேண்டுவதே தங்களுடைய கடமையாயிருக்க, அற்பக்காரியங்களுக்கெல்லாம் அவர்களைத்தாங்கள் இவ்வண்ணம் ஏசுவது அவர்களுக்கு மிகவும்வருத்தத்தைக்கொடுக்குமன்றோ? தங்களிடத்தில் ஐசுவரியமிருக்கிறதென்று நினைத்துத்தாங்கள் அவ்வண்ணம் ஏசுவது நியாயமாமா? சற்று ஆலோசியுங்கள். அவர்கள் ஐசுவரியவான்களாயிருந்து தாங்கள் அவர்களைப்போல் ஏழையாகவுமிருந்து அவர்கள் தங்களை இவ்வண்ணம் திட்டினால் தாங்கள் எவ்விதமாயுணர்வீர்கள்? இது சம்பவிக்கக்கூடாத காரியமுமல்லவே. செல்வம் ஓரிடத்து நிலையுளதோ? அச்செல்வத்தை நாமிவ்வுலகத்திற்கு வரும்பொழுது கொண்டுவந்தோமா? அல்லது நாம்போகும்போது உடன்கொண்டு செல்கின்றோமா? ஒன்றுமில்லையே. அங்ஙனமிருக்க, இந்நிலையில்லாச்செல்வத்தைச் சதமெனநம்பி, இறுமாப்படைந்து, ஏழைகளைத் துன்புறுத்தலாமா? ஆஹா! தகாது! தகாது!" என்றனர். இதைக்கேட்ட வியாபாரி மிகுந்கோபங்கொண்டு முன்னிலும் மிக அசங்கியமான சில வார்த்தைகளுடன் சிவநாராயணரைத் திட்டி, தன்னெதிரே நிற்கவொட்டாமல் துரத்தவே சிவநாராயணரும் தனக்குள்ளே 'இவரைக்குற்றஞ்சொல்வதில யாதுபயன்? ஐசுவரியம், அதிகாரம் என்பவற்றின் வெறிமேலிட்டால் இவருடைய மதியுங்கெட்டு, மனமுங்கல்லாகிவிட்டது புத்திமான்களேஇவற்றின்வசப்படாமல்தங்களுடையமனதைச்சர்வவல்லபராகியசகனுடையபாதாரவிந்தங்களில்நிறுத்தி,தெளிந்தவுணர்வோடும்,நிறைந்ததிருப்தியோடும்எல்லாருடையநன்மைக்காகவும் பாடுபடுவார்கள். இவரோ அங்ஙனம்காணப்படவில்லை. இனி இவரிடம் நமக்கென்ன காரியம்" என்றெண்ணிக்கொண்டு அவரைவிட்டகன்றனர்.

(இன்னும்வரும்)

விவேகபாநு